

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Θά ἦταν γλυκοχάραγμα, ὀρθρος βαθὺς ἀκόμα,
καὶ νά σου ἓνας Ἄγγελος ξανθὸς καὶ φτερωμένος
γοργὰ γοργὰ κατέβηκε ἀπ' τ' οὐρανοῦ τὸ δῶμα
ἐκεῖ ποῦ ὁ θεάνθρωπος ἐκοίτετο θαμμένος.
Ἐστὸν τάφο χωροφύλακες τριγύριζαν ὀλίγοι,
νὰ μὴν ἀφήσουν τὸ Χριστὸ ν' ἀναστηθῇ καὶ φύγῃ.

Κλωτσᾷ λοιπὸν ὁ Ἄγγελος ἐξήντα τόνων πέτρα,
ὅπου εὐρέθη ἔστ' οὗ Χριστοῦ τὸν τάφο κυλισμένη,
τὴν τίναξε μὲ τὴν κλωτσιὰ ἐδῶ καὶ χίλια μέτρα,
καὶ οἱ σκοποὶ τὰ χάσανε καὶ πέφτουν πεθαμμένοι.
Καὶ εἶχαν δίκην οἱ φτωχοὶ νεκροὶ νὰ πέσουν κάτω,
ὅσ' εἶδαν τέτοιο ἐξαφνα ποδάρι ντιλικάτο.

Ἀμέσως τότε ὁ Χριστὸς πηδᾷ ἀπὸ τὸ μνήμα,
σουδάρια, μουδάρια, ἀνάκατα τ' ἀφίνει,
μὲ σεβασμὸ ὁ Ἄγγελος τοῦ ἔκαμε τὸ σχῆμα,
καὶ ὁ Χριστὸς τὸν χαιρετᾷ μὲ θεϊκὴ γαλήνη.
Ἐπειτα πῆγε ἔστ' οὗ Barbieri νὰ κόψῃ τὰ μαλλιά του,
ἐλούστηκε, ἔτενίστηκε, καὶ πάει ἔτ' δουλειά του.

Καὶ νά! ἐκείνη τῇ στιγμή — ὦ θαῦμα τῶν θαυμάτων! —
ἡ σάρκες καὶ τὰ κόκκαλα ἐσμίξανε καὶ πάλι,
νεκροὶ χιλιάδες ἔτρεχαν με τᾶσπρα σάβανά των,
κι' ἀπὸ τῇ βία βγήκανε πολλοὶ χωρὶς κεφάλι.
Καὶ ἐβλεπες βρυκόλακες, κορμιὰ χωρὶς κεφάλια,
νὰ παίζουν, ν' ἀγκαλιάζονται, νὰ τρέχουν ὅσ' τσακάλια.

— Μωρὲ βαστάτε τους καλὰ, νὰ μὴ μᾶς φύγουν ὅλοι —
ἐφώναζε ὁ θάνατος μὲ δρέπανο ἔτ' οὗ χέρι,
μὰ ποῦ! δὲν εἶχαν βασταγμὸ ἐκεῖνοι οἱ διαβόλοι,
καὶ ἓνας ἓνας τοῦφευγε κρυφὰ ἀπὸ τ' ἀσκέρι.
Πιάνει τὸν ἓνα ἀπ' ἐδῶ καὶ ἄλλος τοῦ ξεφεύγει,
ὥς ποῦ 'κουράσθη κι' ἄφησε κάθε νεκρὸ νὰ ἐδῇ.

; μὲ ἀρώματα καὶ μύσχους Ἀραβίας
τὸν τάφο τοῦ Χριστοῦ πρῶτ' πρῶτ' νὰ ράνουν!
Ἐσυμπαθοῦσε ὁ Χριστὸς πολὺ εἰς τὰς κυρίες,
γι' αὐτὸ κι' ἐκείναις καὶ νεκρὸ στιγμή δὲν τὸν ξεχάνουν.
Γυναῖκες τὸν συνώδευαν ἔστ' οὗ τόπο τοῦ Κρανίου,
γυναῖκες πάλι ἔρχονται ἔτ' οὗ μνήμα τοῦ Νυμφίου.

Καὶ τί Νυμφίος! τρυφερός, λεπτὸς, χαριτωμένος,
πρὶν ὁμορφος τῆς πρὶν ὁμορφῆς μητέρας του Μαρίας,
πάντα γλυκὺς καὶ ἡσυχος, ποτέ του θυμωμένος,
μὲ σύννεφα ἔτ' οὗ μέτωπο κρυφῆς μελαγχολίας.
Τὴν πόρνη, τὸν ἁμαρτωλὸ τὸ στόμα του εὐλόγει,
κι' εἶχαν μαγνήτου δύναμι οἱ ὑψηλοὶ του λόγοι.

Καὶ ἡ γυναῖκες ἔτρεχαν ὁλόχαρς κοντὰ του,
ὁ Ἰησοῦς ἐφαίνετο ἰδανικὸς τῶν ἔρωτος,
ἐνῖκα μὲ τὰ λόγια του καὶ μὲ τὴν ὁμορφιά του,
κι' ἄλλος κανεὶς δὲν ἄρσσε τῆς μόδας καθβαλιέρος.
Καὶ ἐλουζαν μ' ἀρώματα πολύτιμα καὶ μῦρα
τῆς πόρνης τὸν διδάσκαλον, τῆς πόρνης τὸν σωτῆρα.

Ἡ Μυροφόραις ἴδανε τὴν πέτρα κυλισμένη,
καὶ μὲς ἔτ' οὗ μνήμα ἐσκύψαν νὰ δοῦν μὲ καρδιοχτύπι,
μὰ τί τρομάρα καὶ χαρὰ μεγάλη τῆς προσμένει!
κυττάζουν, κι' ὁ θεάνθρωπος ἀπὸ τὸν τάφο λείπει.
Νὰ ἀναστηθῇ τάχατε, ῥωτειοῦνται τρομασμέναις,
ἢ εἶναι φάρσα τοῦ Χριστοῦ ἀπ' τῆς συνειθισμέναις;

Ἐκεῖ ποῦ ἔλεγαν αὐτὰ, ἡ γῆ ὅσ' νὰ κινήθῃ,
κι' ἐπρόβαλλε ὁ Ἄγγελος καὶ τῆς ῥωτᾷ μὲ χάρι·
«Ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνὸ; πρὶν ὥρας ἀναστήθῃ,
κι' ἐπῆγε τὸν ἀέρα του ἐδῶ κοντὰ νὰ πάρῃ».
— Ἀλήθεια λές; ζωντάνεψε;... καλὲ μᾶς κοροϊδεύει! —
— Parole d' honneur ζωντάνεψε, καὶ ἴσως σᾶς γυρεύει.

ὦ! τί χαρὰ μᾶς, φώναξαν καὶ φεύγουνε τρεχάταις,
νὰ πᾶνε τὴν Ἀνάστασι εἰς ὅλους νὰ σαλπίσουν,
καὶ τρέχοντας ἐκύτταζαν καλὰ καλὰ ἔτ' οὗ στραταίς,
μὴν τύχῃ κάπου τὸν κομπὸ Μεσσία ν' ἀπαντήσουν.
Ἀλλὰ τῆς ἡῦρε ὁ Χριστὸς γεμάτος ὁμορφάδες,
κι' ὦρα καλὴ, ἐφώναξε, ποῦ τρέχετε κυράδες;

Τὸν ἔγνωσαν, ἐπήδησαν καὶ τοῦφιζαν τὸ χέρι,
Χριστὸς ἀνέστη ἔκαμαν μὲ τὸ Χριστὸ ἀντάμα,
καὶ ὁ Χριστὸς τὸ μπράτσο του εὐγενικὰ προσφέρει
εἰς τὴν κυρὰ Μαγδαληνὴ, τὴν πρὶν ἀφράτη ντάμα.
Κι' ἀλαμπρατσέτα μὲ αὐτὴ, κι' ἡ ἄλλαις εἰς τὰ πλάγια
ἔστ' οὗ Ἀποστόλους πῆγαν μὲ Πασχαλιαῖς καὶ Βάγια.

Ἐκεῖ χαραῖς, φιλήματα, ἀρνιὰ ψητὰ, τραπέζι,
ἐπῆραν γιὰ τὴν ὄρεξιν καὶ λίγα κολαρουδία,
ἦπιαν κι' ἐτσούγκρισαν αὐγὰ βαμμένα μὲ κρεμίζι,
κι' ἅμα ἔτ' οὗ κέφι τὸ ἔβαλαν, τὸ στρώνουν ἔτ' οὗ τραγούδια.
Ἦλθαν καὶ ὀλίγοι ἄγγελοι μ' ἐξήντα κλαρινέτα,
καὶ τῆς «Μασκότ» τραγούδησαν τὰ πρὶν γλυκὰ ντουέτα.

Μὲς ἔτ' οὗ τραγουδι, τὸ χορὸ, τῶν κοριτσιῶν τῆς τρέλλαις
καὶ ὁ Χριστὸς ἐμέθυσε, χωρὶς νὰ τὸ προσέξῃ,
ἀπ' τῇ χαρὰ τοῦ ἐσπάζε ποτήρια καὶ πιατέλαις,
καὶ κάπου κάπου φώναζε: «Ἀμὰν, Χριστὲ, κι' ἄς φέξῃ».
Ἀλλὰ κι' ἐγὼ, κυρίαίς μου, ζητῶντας τὸ φιλί σας,
Χριστὸς ἀνέστη, τραγουδῶ, τὸν θάνατον πατήσας.